

Trampoty prváka

TRAMPOTY PRVÁKA

Môj prvý školský deň vyzeral síce dobre, ale nebol. Už začal zle. Najskôr ma oco s mamou odviezli do školy, kde som sa totálne nudil na uvítaní. Na začiatku hymna, pri ktorej som takmer zaspal, potom riaditeľkine „rečičky o tom, aká je celá škola úžasná“. Našťastie nás hneď rozdelili do tried. Mňa dali do 9.A. Síce povedali, že ma dajú do 1.B, ale ja viem čítať, už od štyroch rokov (aj keď si mýlim písmeno A s písmenom H s B, U s L, vlastne aj E s P, C s D. Občas si neviem poradiť s J a I, Y a Z, T a Q a pletú sa mi aj čísla 2 a 4, 1 a 9), ale na tabuľke, čo držala učka, bolo predsa napísané 9.A!?

Potom nás odvedli do triedy, nech si ju poobzeráme. Boli v nej lavice, stoličky, tabuľa, okná, umývadlo, mydlo, všetko, čo by tam malo byť.

„Dobré ráno. Vitajte v prvej B!“ začala učiteľka. „Zase?“ Čo nevedela čítať? Alebo som sa predsa len mýlil ja? Bol som zrazu neistý, do ktorej triedy patrí.

„Sadnite si, žiaci!“ povedala. Všetci si sadli, no pre mňa už nezostalo voľné miesto. Spanikáril som.

„A ty prečo nesedíš?“ spýtala sa. A som v kaši, hneď od začiatku!

Pokračovala: „Pod', sadni si sem, ku Miškovi, ten sa nemusí vyvaľovať cez dve stoličky,“ zagánila na Miša.

Sadol som si ku Miškovi. Vtom sa ozvalo hlasné: „PRRRRRRD!“

V triede to zašumelo. Chvíľu bolo ticho, no potom niekto povedal: „On si prdol!“ Celá trieda sa začala rehoť. Zasiahla učka.

„To od teba nebolo pekné, dať na stoličku prdiaci vankúš!“ Takže to je vo veci. Taký musím mať!

Večer som bol strašne unavený. S rodičmi sme sa večerali v jednej reštaurácii. Mama nám objednala suši. Keď som si odhryzol, akoby sa mi vrátila pamäť. Raz nám to doma robil oco. Skoro som sa z jeho pokusu povracal. V reštike to bolo oveľa lepšie.

Možno mám už ako deviatak silnejší žalúdok, alebo sa to otcovi doma fakt nevydarilo.

Keď sme dojedli, bol čas, kedy normálne bývam v posteli. Oco frflal, že sme už dávno mohli byť doma, keby nás mama nenútila ísť do reštaurácie. Cestou domov som sa snažil nezaspať. Chcel som si všímať svietiace mesto. Ani neviem ako, zobudil som sa v škole. Bol som ešte stále oblečený a sedel na stoličke v triede. Mišo mi vysvetlil, že ma oco nechcel budiť, aby som nebol unavený a zobral ma spiaceho do školy. Vraj je už pätnásť minút hodina.

Povystieral som sa. Keď som si pripravil učebnice, učiteľka spustila: „Kým si spal, prebrali sme „lastovičky“. Potom si to dorob. A nabudúce nevlámuj.“

Potom pokračovala: „Teraz vám poviem o uvítaní prvákov. Vo štvrtok pôjde celá škola do telocvične. Bude tam aj pani riaditeľka, ale nebojte sa, nebude prednášať veci, ktoré vás nebavia.“ Zvyšok vyučka som myslel iba na štvrtok.

Bol štvrtok. Ráno som od napätia cestou do školy ani nedýchal. Rýchlo som vtrelil do telocvične. Poobzeral som sa. Je toto telocvična, kde má byť to uvítanie prvákov? Miestnosť, v ktorej sa má cvičiť telo asi nebude preplnená stoličkami a stolmi. Vtedy mi to dopálilo. Nebude sa tu obedovať? Vybehol som von a z názvu na dverách som vyčítal „JEDÁLEŇ“. Som v tejto škole iba zopár dní, ako si mám pamätať, kde je telocvična? Spomenul som si, že učiteľka vravela niečo o tom, že tam bude celá škola. Tak fajn, teraz sa teda nemám koho spýtať, kde tá telocvična je. Som v keli.

V strese som blúdil po škole, Kde to je? Už som bol pripravený vzdať to, no odrazu som započul niekde hluk. Vydal som sa tým smerom a čuduj sa svete, našiel som telocvičňu. Tajne som sa vkradol dnu. Učiteľka ma privítala: „Ahoj Emilko, kde si toľko bol? Pod' sem!“

„Cink! Začiatok prvej vyučovacej hodiny,“ oznámil zvonec. Počkať, začiatok prvej vyučovacej hodiny? Ja som to stihol? Ja som to stihol!

Učiteľka neklamala. Riaditeľka vravela iba pravidlá súťaží, ktorých sme sa zúčastnili. Po rôznych disciplínach nás nejaká žiačka pasovala ceruzkou. Zrazu sa vo dverách zjavil oco. Žiačka sa otočila, ceruzkou zasiahla päť detí, nakoniec sa prevážila a spadla na mňa. Potom ma oco zobral domov.

Bol piatok. Mama ma uvoľnila z vyučka. Vraj sa, odkedy chodím do školy, málo venujeme sebe. Vybrala kufre a začala baliť. O hodinu sa oco pokúšal nadžgať tie tony

kufrov do auta. Rozhodol som sa mu pomôcť. Prepustil som ho „amatéra“ a pustil som sa do toho ako ozajstný „profík“. Nebolo to ľahké. Keď som jeden kufor držal, prevážil som sa a omylom prehupol na predné sedadlo a na mňa aj kufre. O niekoľko minút oco vyvalil oči na takmer prázdny kufor. Poďakoval sa mi.

Cestovali sme dlho. Po nejakom čase oco zastavil. Pozeral na mapu. Stratili sme sa? No super!

„Vravela som ti, že máš zobrať aj mapu Česka,“ vravela mama.

„Načo Česka??“ spýtal som sa.

„Vieš zlatko, mali sme ísť do Prahy,“ otočila sa na mňa mama.

„A čo tak skúsiť navigáciu?“ chcel som byť nápomocný.

„Dobrý nápad,“ usúdil oco.

O chvíľu však už nadával: „Do kelu! Baterka vybitá!“

„Vráťme sa domov,“ zahlásila mama. To bol však problém bez navigácie aj pre oca. Ktorým smerom je Bratislava?

Rodičia vystúpili z auta a zastavovali okoloidúcich zisťujúc, ktorým smerom je náš terajší cieľ. Jeden ujo ukázal na sever, Chlapček tvrdil, že je to tu „za rohom“, dievča, že je to pár kilometrov odtiaľto. Oco začal chytať nervy. Rozkrikoval: „Hej, ľudia, kde je Bratislava?“ Každý ukazoval inam. V tom sa všetci rozosmiali. Vraveli, že toto mesto je Bratislava. No fajn, moji rodičia nepoznajú naše mesto.

Tak na tento mesiac mám trampôt dosť. Som zvedavý, ako prežijem ďalších osem (mínus jarné prázdniny, zimné, jesenné, polročné...). Tak veľa šťastia si prajem!